

LEPI ŠTUDENSKI ČASI

Milan Naprudnik

Danes registriramo položaj in višino lokacij na naši zemeljski obli satelitsko, torej le s »pritiskom na gumb«. Svoje dni so bila tovrstna opravila terenska. Pri določanju koordinat triangulacijskih točk si pogosto spal na kozolcih prijaznih domačinov, večerjal z njimi žgance in mleko, pri tem pa užival v razgledih z gorskih vrhov. Pri določanju višinskih točk smo »vlekli« nivelmane po zapuščenih cestah, praviloma pešačili kilometre in kilometre, bile pa so tudi izjeme.

Zgodilo se je junija 1949. Pokojni profesor Ivan Čuček me je napotil na obvezno počitniško prakso na takratni Geodetski zavod SR Slovenije. Pridružil sem se skupini, ki je določala višinske točke - reperi in nadmorske višine na relaciji Grosuplje-Kočevje. Geodetski zavod je imel terensko vozilo, ki so ga uporabljali za prevoz in terensko pisarno, v njem pa so bili tudi tri leseni pogradi, na katerih so lahko prenočevali izvajalec del in dva figuranta.

Z meritvami smo prišli že do Ribnice, ko je naš minibus letnik 1940 dokončno odpovedal, tudi vsakodnevno potiskanje, preden je motor zaropotal, ni več zaleglo. Prva in edina možnost za popravilo je bila v Kočevju, toda kako spraviti vozilo do avtomehanika in pri tem še dokončati zadnjih deset kilometrov terenskih meritev?

Zgodilo se je blizu Dolenje vasi. Minibus smo parkirali tik ob kmetiji domačina, ki je opazil našo zagato in se nemudoma domislil izhoda iz nje. Ponudil nam je živahnega bika, ki ga je tudi sicer moral vsak dan razgibati. Meritve smo tako lahko nadaljevali, bik pa je za nami vlekel naš minibus. Prijazni domačin je zvečer prikolesaril do nas, odgnal bika v hlev in zjutraj nazaj na delovišče. V treh dneh smo se »prenivelirali« do Kočevja, kjer smo skupaj z domačinom zalili končne meritve in bika. O resničnosti te zgodbe priča priložena fotografija!

dr. Milan Naprudnik